Gensyn

En sci-fi historie af Jesper Berggreen

Kapitel 1

En partikkel-forsker sidder i sit laboratorie og eksperimenter med høj-energilasere for at frembringe små ormehuller hvorigennem han kan overføre energi til fortiden.

Han er klar over at tidsrejser for biologiske organismer er umulige, men han har opdaget at han kan manipulere enkeltpartikler i fortiden med meget små ormehuller, og det lykkes ham over tid at opskalere systemet til at overføre mønstre til makropartikler, og hele celler ved hjælp af varierende frekvenser.

Ved hjælp af præcis lokalisering lykkes det ham at ændre fyringen i enkeltneuroner tilbage i fortiden, ved at kende den præcise lokation af en hjerne. Han kan finde de præcise neuron-synapser ved mønstergenkendelse fra den pågældende hjerne scannet i nutiden. Det kræver blot at både nutidshjerne og datidshjerne er udvokset, men ikke nødvendigvis modnet. Fysisk ens, men forbindelsesmønstre forskellige.

Han bruger fotos af kæledyr for præcis at kende lokation og tidspunkt, og efterhånden lykkes det at påvirke en musehjerne så meget at den dør - i fortiden!

Han ser beviset øjeblikketligt i nutiden, da alt materiale som fotos og video og menneskers hukommelse, inklusive hans egen, om dette kæledyrs eksistens ændres, således at det passer med at dyret døde på et præcist tidspunkt.

Kun en kvantekodet note i den software der styrer hans høj-energilaser kan gemme information om at der faktisk havde været en nulevende mus i en anden tidslinje, men den tidslinje er udslettet ved energiudladningen gennem ormehullet.

Senere lykkes det ham at påvirke flere neuroner samtidig, og styre energiniveauet så de ikke destrueres, så han kan afsætte et mønster, et minde fra nutiden, i en hjerne i fortiden. Han indser at dette er en sensation, og gør klar til at dokumentere hans forsøg sammen med kolleger.

Kapitel 2

Inden forskeren offentliggør gennembruddet gribes han af grådighed og bliver fristet til at afsætte minder fra nutiden om aktiekurser og meget andet i sin egen hjerne i fortiden, således at hans fortidige jeg vil kende fremtiden, og i hemmelighed gør han systemet klar i laboratoriet, men noget går galt da han eksekverer.

Han undervurder risikoen for at skabe et feedbackloop som vil kunne overfører hele hans nutidige bevidsthed og hukommelse til fortiden, og inden han når at fortryde processen finder han sig selv med nutidens bevidsthed og alle minder om hans 40-årige liv, i hans egen 20-årige krop.

Han befinder sig på hans dimission på gymnasiet, hvorfra han havde de mest præcise lokations og tidsdata, og hvor hans hjerne netop var fysisk udviklet nok til processen. Ved at tage højde for tidspunkt, bygninger på billedet for at bestemme geografisk placering og rotation, planetens lokation i solsystemet, solsystemets lokation i mælkevejen, mælkevejens lokation i universet med big bangs begyndelsespunkt som reference, er alle data ved hjælp af 150 billioner laserimpulser med en samlet energiudladning på omtrent 100 kW ved afsender og 20 W, efter tab til opretholdelse af ormehuller, ved modtager over et eneste sekund, er den komplette synapsestrukter i hele hjerne overflyttet, irreversibelt. Kort sagt: Den 20-årige er på 1 sekund blevet identisk med den 40-årige. Men efter dette sekund, vil deres individuelle erfaringer gøre at de aldrig være identiske igen.

Med bevidstheden fuldt flyttet til den 20-årige hjerne, bliver han nu i den 40-årige hjerne i nutiden udsat for realitetsforstyrrelser, for den mindste afvigelse af hvad den 20-årige udgave af ham nu foretager sig i fortiden resulterer i en alternativ nutid. Forskeren er fanget i en nutidig konstant latensforskudt bevidsthed, så når verden omkring ham ændrer sig uafbrudt, er det som at skulle følge med i tusindvis af kanaler på en gang. Hans bevidst når kun sjællent at hvile i det mønster hans synapser stabiliser sig i, før den yngre udgaves afvigelser forplanter sig i universets bølgefunktion og resulterer i et nyt mønster, som for ham repræsenteres som en unik tidslinje.

I denne mareridtsagtige tilstand erkender han noget frygteligt: I kun 1 af disse tidslinjer eksisterer hans børn! Han har to teenage-børn i nutiden, og i

de første mange tusinder af realitetsskift i nutiden er hans børn forsvundet, andre børn dukker op og forsvinder, hans kone forsvinder og dukker op, og det går op for forskeren at det nu er op til hans 20-årige at indse hvad han oplever hvis han nogensinde skal få sine børn at se igen, og undgå at blive sindsyg af de mange skift.

Kapitel 3

Det første den 20-årige tænker på er nu at han har en masse viden om verden 20 år ud i fremtiden, og i eufori går han igang med at planlægge den perfekte fremtid, med velstand og frihed. Først efter mange måneder begynder han at tænke på hvad hans handlinger har af utilsigtede konsekvenser for fremtiden, at hans fremtidige jeg må eksistere i en frygtelig tilstand, og pludselig indser han at han reelt har mistet hans børn. De kommer ikke af sig selv. Han gribes af stor sorg, og kan kun tænke på børnene.

Han erkender den nær umulige opgave at finde hans kommende kone, opføre sig præcis som første gang han mødte hende, sikre at hans børn undfanges på præcis samme tidspunkt og under samme omstændigheder som første gang, hvis han skal se dem igen. Dybt fortvivlet opgiver han den utopiske fremtid, og sætter sig kun et mål: At redde børnene fra ikke-eksistens!

Kapitel 4

Efterhånden som den unge forsker bliver ældre, bliver livet meget mere besværligt. Det eneste han vil er at se sine børn igen, og han kæmper for at rette op på tidslinjen så alt kommer til at ske på samme måde igen, men fordi han har udnyttet sin viden om fremtiden den første tid, og blandt andet blevet rig på aktiehandler, så skal der arbejdes hårdt for at rette ind.

Alle penge skal gives væk på en måde så det ikke får får konsekvenser for samfundet i hans umiddelbare nærhed, da det kan påvirke menneskers handlemåder og dermed splitte hans historiske omgangskreds, og han skal kæmpe for at huske præcis hvad han gjorde hvornår så han kan møde hans kone på det rigtige tidspunkt under præcis de omstændigheder som gjorde at hun overhovedet ville have noget med ham at gøre!

Han er tvunget til at lave de samme fejl og tage de samme dårlige jobs som første gang han var i 20'erne og 30'erne. Utrolig pinagtig, når man nu ved hvad der kommer til at ske og hvordan man kunne have undgået det. Ydmygelsen er total med den viden han nu er slave af. Kun ønsket om at se hans børn igen driver ham frem.

Samtidig i nutiden, kan forskeren se på de flimrende skift af realiteterne hvordan hans yngre udgave klarer det. Han bliver ældre i samme takt som den yngre, og han mærker at den yngre har fattet alvoren og prøver at ramme rigtig, idet skiftende bliver færre, men hans børn er stadig væk. En gang imellem, når han har hans kone i nutiden, er der børn, men nogle andre udgaver som han ikke kan genkende.

Kapitel 5 (Klimaks nr 1)

Den yngre har nu fuldt forstået at hvis han skal se sine børn igen, skal han genskabe præcis de samme omstændigheder på præcis de samme tidspunkter, og det er en nær umulig opgave. Selv hvis alt klapper, er han klar over at netop den ene af 200 millioner sædceller, der allerede en gang havde skabt hans første barn, skal gøre det igen.

Det lykkedes at møde hans kone på samme møde som første gang, og de bliver gift og hun bliver gravid på det rigtige tidspunkt. Spændingen under graviditeten er uudholdelig, men da han ser det første barn blive født kan han se at alt er præcis om første gang. Barnets gråd, øjne, alt er genkendeligt og lykkefølelsen er ustyrlig, også for forskeren i nutiden, som pludselig ser han voksne søn materialisere sig, og ikke forsvinde igen ikke forsvinde igen. Skiftene bliver færre, men små ændringer sker stadig, som dog ikke tager hans første barn fra ham, men konen flimrer stadig.

Kapitel 6 (Tragedien)

Den yngre er nu klar over at dette utrolige pletskud skal lykkes en gang til hvis han skal se sit andet barn igen, ca 3 år senere. Han fortsætter ufortrødent, men noget er galt, fordi han er så utrolig glad for at have fået sit første barn tilbage, går det op for ham at han er mere glad denne gang end

første gang, hvilket ændre omstændighederne i tidslinjen! Konen bemærker jo hvor utrolig hengiven har er for dette barn, og det er ok, men lidt mærkeligt synes hun, og hun overvældes af hvor opsat han er på at få et til, men ikke for hurtigt?

Så da dagen oprinder hvor den nu 28-årige forsker skal se hans andet barn blive født, har han bange anelser, som han jo er nød til at holde for sig selv. Konen synes alt er ok, og da barnet fødes er hun lykkelig, men hans verden falder i grus, uden at han kan vise det, for barnet kan han ikke genkende. Nu er det for sent. Han har mistet et barn, og fået et andet.

Forskeren i nutiden, nu som 48-årig, er lige så fortvivlet. Pludselig er at voksent barn stabilt i hans liv. Han ved det ikke er lykkedes, men latenshukommelsen hjælper ham trods alt, for den yngre oplever en ændring han ikke havde regnet med.

Kapitel 7 (Forløsning)

En dag hvor familien sidder samlet i spiser, som en familie, hvor kun forskeren ved at ikke alt er som første gang, falder snakken tilfældigt på hvor utroligt det egentlig var at mor og far lige mødte hinanden, at de lige præcis lave børnene den dag de gjorde osv. Og mens forskeren som så ofte sidder med indestængt nedslåethed over at ikke var lykkedes med at skabe hans samme familie præcis som første gang, spørger det yngste barn kækt sin storebror "hey, hvis far og mor have knaldet en anden dag, hvem ville du så have været brormand?", hvortil han trækker på skulderen og svarer "så ville jeg jo bare have været en anden".

Med at sug går det op for den yngre at det svar redder ham fra at blive sindsyg. Hans andet barn er hans barn, hun er bare en anden! Men den samme i universel forstand. Det er som om det barn han havde mistet pludselig sidder lyslevende foran ham. Med en anden hårfarve og et anderledes men ligeså elskværdigt ansigt. Han ser hans datter igen! Netop den følelse forplanter sig i kvanterummet og den ældre føler en uforklarlig lettelse og nyopstået hengivenhed for den voksne datter han ikke kunne genkende da hun stabiliserede sig i hans liv. Både den yngre og ældre accepterer deres nye respektive tidslinjer, men en grufuld erkendelse begynder at snige sig ind i den snart 60-årige forskers hjerne.

Kapitel 8 (Finale)

Dagen oprinder, og tvivlen sætter nu ind i den yngre, nu jævnaldrende med hans oprindelige selv: Skal han undlade at udføre bevidsthedsflytningen? Starter det hele ikke bare forfra? Med endnu en kopi af ham som skal erkende det hele en gang til, og en endnu ældre som skal opleve realitetsskift igen, som han selv kan regne ud er forfærdelige. Hvad sker der hvis han ikke gør det?

Han er nød til at gøre alt på samme måde helt op til det sidste sekund, og i sidste øjeblik indser han, at hvis han ikke gør det igen, vil han på et øjeblik blive 20 år ældre og ikke have nogen erindring om hvad der er sket, men blot opleve et massivt hukommelsestab i en 20 år ældre krop.

Han vælger at starte sekvensen. Intet sker. Hans ældre jeg, som nu er 60 år gammel, har forberedt sig på dette øjeblik, og indstiller høj-energilaseren til at udslette hans bevidsthed i tid og rum, for kun på den måde kan hans yngre udgave eksistere i tid og rum. De mange realitetsskift har udmattet ham mentalt, og det er fristende at ikke gør det, da det vil fjerne 20 års hukommelse, som alligevel mest var et mareridt. Han eksekverer. Hans tidslinje forsvinder i samme øjeblik.

Den yngre, nu 40-årige forsker, i den nye nutid, sidder og stirrer vantro på skærmen. Hans blik er pludselig tomt. Hans minder om de sidste 20 års kamp for at nå dette punkt er forsvundet, da forflytningen nu, af en eller anden grund ikke er sket. Han kan ikke huske at det overhovedet kunne lykkes, og tænker derfor blot at det ikke virkede, hvilket han ellers havde beregnet at det burde.

Det banker på døren og en kollega kommer ind i laboratoriet. For få sekunder siden havde han noget mærkeligt at fortælle, da han for nogen tid siden havde fået en indsigt, næsten som en stemme i hovedet, som sagde at han skulle redde forskerens liv, og den eneste måde han kunne gøre det på var at lægge en fejl ind i softwaren til hans høj-energilaser, således at frekvensen aldrig ville kunne nå det niveau som vil ville udløse et feedback loop der ikke kunne standses. Han var blevet overbevist om at han skulle gøre det, da det ellers ville få katastrofale konsekvenser.

Kollegaen havde opfattet at han skulle skrive alle instrukser ned i en kvantekodet note i høj-energilaserens software, som automatisk ville komme frem nu. I samme øjeblik han banker på døren glemmer han hvad han havde oplevet, og ved ikke hvorfor han er kommet.

Noten kommer frem på skærmen i samme øjeblik og de kan nu sammen se alt hvad der var sket. Det var forskeren selv, der næsten 20 år ude i fremtiden, havde sendt instruksen til kollegaens hjerne i nutiden for noget tid siden, for at redde sit yngre selv i den nye nutid, som han havde kæmpet i 20 år for at gense.

De to prøver i fælleskab at finde fejlen kollegaen havde fået instrukser på at lægge ind, men forgæves, og undervejs går det op for dem at forskeren selv har gjort sig umage med at forhindre ham selv i at lykkedes med bevidsthedsflytningen, fordi det var for farligt, så de opgiver. De tager begge hjem til deres familier.